

Νύχτα τ'όχιτιζε νύχτα τ'ό γκρέμιζε
 νύχτα τ'ό γκρέμιζε και τ'όχιτιζε τ'όνειρο τ'ό καλό
 και τ'ό πρωτό στο πρόσωπό του ό χρόνος γέρναγε.
 —"Όνειρο όνειρούλι και δέντρο και νερό,
 σε θέλω δέ σε θέλω, σ' άγαπάω.
 Στο μνήμα του κάθε νύχτα ύπάρχει ένα πρόσωπο άδειο.

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΑΡΑΣ

Πέντε ποιήματα

ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Μονάχα αυτό· νά δώ τά μάτια σου
 παράθυρα πού άνοίγουνε
 σε πρωινιάτικους μπαξέδες
 κι άπ' τ'ό νερό τ'ό ποταμιού
 πού μαστιγώνει τά χωριά
 ζερβά - δεξιά νά πιώ.

ΜΑΚΡΙΑ ΜΟΥ

Δός μου τ'ό χέρι σου
 νά κρατηθώ,
 νά κρατηθώ σ' αυτό τ'ό ντόπο μέ τά έλατα
 και τά πλατάνια·
 κλωνάρι μου έλάτινο
 και πλατανόφυλλό μου
 πάρε τ'ό σχήμα τ'ό έλατου
 τήν μρωδιά τήν έχεις.

ΣΤΟ ΘΟΔΩΡΟ ΠΑΠΑΗΑΙΟΥ

Ψάχνω δυό χρόνια
 άνασκαλεύοντας τίς μνήμες τ'ό καιρού μας
 πάντα τ'ό ίδιο πρόσωπο
 σημαδιακό κι άλόγγο
 μπροστά στο φώς
 τ'ό ήλιου, πού έσκιαζες άπλώνοντας τ'ό
 χέρι·
 αύτή ή μνήμη
 ή άφεγάδιαστη, μέ τυραννάει.
 Τόσο καλό
 κι άγέρωχο πολεμιστή, άδερφέ,
 σε κουδαλνώ μαζί μου.

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Μή ματαπάς
 πίσω από κείνα τά βουνά

πού φαίνονται τά δέντρα
 τά πράσινα
 τά κόκκινα
 και τά γαλάζια·
 μείνε στη μπόλη
 τή χτισμένη παρά θιν' άλός
 κι έγώ θά σού 'στορήσω
 δίπλα στα κάγκελα τ'ό κρεβατιού σου
 άκουμπισμένη.

ΕΝΙΩΘΑ ΤΟΣΟ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ

"Ενιωθα τόσο κουρασμένος
 βλέποντας τ' άναμιμένα φώτα
 τ'ό Έμπεσου μακριά
 άντικρυστά στη γκορυφή τ'ό λόφου.

Τ'ό χόρτο καταπράσινο
 δυό σπιθαμές πάνω στο χώμα
 και ή πάχνη
 καλοκαιριάτικου πρωγιού
 πάνω στη θάλασσα
 π' άλλοτε ψάχναμε μαζί
 σπασμένες καρίνες στο θυλό
 και σκουριασμένες άγκυρες·
 Τώρα στη μπλάτη της
 γλιστρώ αντίπερα.

Τ' απόγιομα τής "Ανοιξης
 θυμήθηκα ξανά
 τόν καφετέ χωμένο στη ρεματιά
 κοντά στις Άρχάνες.
 "Ήλιος κατάσπρος
 και έλιές· ή αύλή
 ένα γύρο
 και τραγούδια παλιά
 μνήμες σπασμένες
 από τά παιδικά μου χρόνια.